

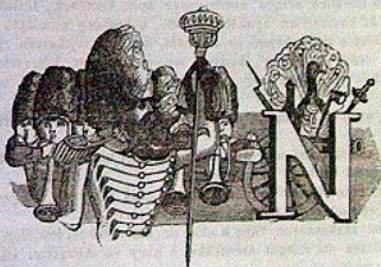

FRISCO-FRISKÓK.

NÖRAGADÁS

ALT MÓRICZTÓL.

(Folytatás.)

émán és meg-
lepetve bámul-
tak mindnyá-
jan az ártatlan
ifjura, ki foly-
tonos hajtogá-
tások közt Eu-
láliát látszott
szemeivel ke-
resni.

Békesi senior elnevette magát, míg Feri s az ifjú Buvári előre hely-
zett bal lábakkal megsemmisítő tekintetet vetettek a vélt gonoszlelvőre, ki
meg nem tudta magának e különös fogadást fejteni; de szóhoz sem jöhe-
tett, mert Kridai ur, hajuszának más állást adván, Kridainé pedig a már
fölvett bundát lelökvén, eléje ugrottak.

- Hová tette a báró a leányunkat? kérde Kridainé.
- Igen a leányunkat? ismétlé Kridai.
- Eulália kisasszonyt? fejezte be a rector.

—Hallgasson domine! kiáltott föl Kridai mérgesen, azután újra báró Vizihez fordult: miért nem szólott a báró?

— Miért nem kérte meg a leányunkat, vágott közbe Kridainé.

— A mint illik, mond a rector.

—Hallgasson asine! mond Kridai félrelökve a részvételtjes Kaucsit, míg az angol gouvernante hosszú kabátjánál fogva ügykezett őt hátravonni.

— Igen, de az Istenért, hiszen én semmit sem tudok, mond a báró mindekkire kérdő tekintetet vetve: de nem is volt szándékom —

— Nem volt szándéka! mond Kridainé zokogva.

—Csak így suttokban, kiáltott föl Kridai, más állást adván bajuszának.

— Pedig tanu a nőm és Elvira, hogy készek lettünk volna gyermekünket föláldozni, csak tetszett volna szólani.

— Ezt én is bizonyíthatom, mond a rector.

— Ugyan fogja meg a szóját, jó volna divatesörgetyűnek a Honderűbe, vagy kereplőnek valamelyik budai szőlőbe, mond Kridainé siralmas hangon.

A szegény ártatlan kimosakodott mágnás a legnagyobb tétovában volt; folytonosan dörzsölte kezét, hol egyhez hol máshoz intézett egy kérést; de a Kridai pár kérdései és szemrehányásai oly gyorsan követték egymást, Feri s az ifju Buvári pedig mindjárt mindjárt kérdezték a rectort: de hát hol van Eulália? ki a lehető legbölesebb kifejezéssel arczában ügykezett őket a dolognak azon meglepő állásáról értesíteni, mikép ezt még ő sem tudja, holott ő a szeretetreméltó családnak minden titkaiba be van avatva.

Az idősb Békesi e közben egy vékony lábu széken ült, s szerfölött mulattatva nézett a különböző csoportozatokra. — Végre látván, hogy az elmés kérdések és feleletek semmi eredményre nem vezetnek, fölkel; s miután Kridainét, ki keservében nyakába borult, a keskeny pamlagra deponálta, csöndet kért s imígy kezdé szónoklatát, nehezen rejthetvén el nevetését: — Ugyan drága Kridai ur, kedves tensasszony, itt félreértésnek kell lenni a dologban, engedjék meg, hogy néhány kérdést tessek barátom báró Vizihez.

— Szóljon, szóljon kérem, mond Kridai szigorú tekintetet vetve az inculpatusra.

— Igen, hozzá tisztába a dologt kedves Békesi ur, mert majd kettő csattan a fejem, mond Kridainé folgorva.

— Jó tehát, mond Békesi méltósággal: de csak a kérdett feleljen.

— Igen, mond a rector, egy beszéljen egyszerre.

— Kérem ne szakaszson félbe Kaucsi ur, mond Békesi feddőleg, míg Feri bátyjának föllépte óta meredt szemekkel s nagy várakozásban kísérté annak minden mozdulatát.

— Legelőször is, barátom Vizi, mond Békesi senior: honnan jössz?

— Bocsánatot kérek, kissé elkéstem, szobámban valék elfoglalva.

Mond Báró Vizi igen komolyan.

— Hogyan a szobájából? kiáltottak föl egyszerre mindnyájan.

— Csöndet kérek! mond az inquisitor.

— Halljuk! mond az ifju Buvári érzékenyen.

— Itt az állítatik, kedves barátom, folytatá Békesi: hogy te mint valami Lovelace a szeretetreméltó Eulália kisasszonyt megszöktetted, — igaz-e ez?

— Megszöktettem! kiáltott föl Vizi elszörnyülködve: hát megszökött?

—Meg ám! szólta a rector.

—Ugyan domine — kiáltott föl Kridai hirtelen félbeszakasztván magát: én nem értek a dologból semmit.

—Minő rettenet! confusio! majd megesattan a fejem! mond Kridainé porrátevő tekintetét vetvén a báróra.

—Csendet kérek, szakaszta félbe a szőlőkat Békesi. Igy soha tisztába nem jövünk. A kisasszony megszökött, ez tény, mikép Vantai ur mondaná: az tebát a kérdés, kivel szökött meg?

—Mondanék én valamit, szólta a lehető legvékonyabb hangon a kis Afanasia, elhárítván orráról dús hajfűrteit.

—Szólj kedves gyermekem, mond Kridainé élenken.

—Darab idő óta sokat susogtak Láng urral, ki mindig akkor jó mikor kedves anyám és atyám nincsenek itthon. — Elvira, ki Afanasia mögött állt, hatalmasan kezdé annak ruháját rángatni — hiában ránczigálsz, folytatá igen bátran Afanasia, azért is kimondom, mindig titkolóztatok előttem, pedig van anyai eszem mint nektek —

—Több! mond a rector.

—Rector! — szólott féddőleg Afanasia, azután igen gyorsan folytatá: nem voltak-e együtt a filegoriában, a hol tavaly az a két nagy czáp telelt? — Azután nem hozott még tegnap este Jeremiás az inas egy nagy rózsaszín levelet világoskék pecsétel, mellyen egy nagy fekete hármassal volt? — Ezen utóbbi kérdést a bájos teremtes azon rendítő pathoszszaal ejté ki, mellynek a Schüller' rézig nátiója' elszavalásakor tanui valának.

—Ha! minő ármány! kiáltott föl az ifju Buvári siri hangon, míg Feri suttolgva ügyekezett valamit megmagyarázni neki.

—Barátom Vizi, mond Békesi senior fönsséggel: ártatlan félreismert! — feloldalak. — Te itt vagy, Eulázia kisasszony nincs itt, a filegoria, a nagy hármass a rózsaszín levelet — a dolog világos — Láng a hölgyrabló!

—Istenem! kiáltott föl Kridainé s olly erővel vetette magát a vékony lába székre, hogy a gyönyörű butor édes terhe alatt összerozsant. Míg az ifju Buvári, Feri, különösen pedig a rector a kisasszony kapálódzó Kridainé körül forgolódtak, addig a fölbőszült atya gyorsan ügetett a szobában föl s alá: hogyan, ama vesztegető, részeges, — szólott mérgesen: ama garázda, pankrot ember, ki az egész világot pisztolyra bírja.

—De azután igen csinosan elfeledi, mond Békesi senior.

—Kridai most báró Vizi elé lépett: méltóságos ur! szólott békítőleg: nagyon sajnálom a dolgot, azután susogva tévé hozzá: az ur Isten több gyermekkel áldott meg, Elvira fiatalabb is szebb is, igen jó gazdasszony — merem recomendálni.

Báró Vizi rettenetes kelepcczében volt s fölmagasztalva azon nagy bizodalomtól, mellyel a derék Kridai család iránta viseltetett, egészen oda lett, azaz elment, még pedig olly szokatlan gyorsasággal, melly magát Békesi Jánost meglepte.

—Mit csináljunk most! kiáltott föl Kridainé magán kívül: menjünk! fogass mindjárt kincsem, szólott férjéhez fordulva: önök pedig, kedves vendégeim, nem leendnek olly kegyetlenek lovagi kísérőket egy szerencsétlen anyától megtagadni, kinek legszebb éveiben, ugy szőlván fiatal korában illy scandalus lepte meg a házat. — De hová lett báró Vizi? — eredj Afanasia, gyorsan gyermekem, kérd egy szóra vissza a bárót, még bocsánat-

tot sem kórtam. — Ezzel miniegy nagy eszmétől megkapva hirtelen El-
viribus bedobott, keleti bonyolította, azután gyors mozgásba hozta balkezeit,
mire azon meglepő eredményre lát, hogy egy csatlós hangzott, a hájos
bágy egyet tekintett, két kézzel arczábot kapott, azután pedig a hűm
arcok egyike hajóval pörben ragyogott, míg a másik csak azoktól szemével
vult ellátva.

Kridané a kültü igazságtétel után ally savanyu képpel tekintett le-
gyára, mikép ha az egy pohár víz lenne, bizonyosan limonadévá változna,
es szót majd adok sürmenderkedel, semmirekellő, inkább to szóktól
vult meg, na hiszen majd visszatérek s meg beszélgetünk erről.

Nem akarjuk Kridané asszony rajoskodását tovább fűzni, a készülő
vihar, az ültőket megszeméltetendőt, leltak a most vessünk egy tekinte-
ket a négyágu corpus delictre, mely újra kocsin áll, sietve folytatván ut-
ját a közelebbi városba.

Nyolcz óra lehetett reggel, midőn B—nek pompás kövezetén szökde-
cseltek a kerekék, mialatt a hon ulók szerfölött ügyes testhajlongásokkal
ügykeztek a különböző főben létező vetemények tetleges összeűtközé-
ket egymás közt s a statulákkal kikerülmi.

Minő szép dolog egy két hajlongással holmi corambolagrotat elmel-
lőzni, legközelebbi apánk nagy kedvet találtak ally kocsilovakban, mely-
lyeknél a haladás csak fénylősi csikk volt, s mellyek meglepő sikert fej-
tettek ki a főbakkai handabandolásban, mialatt a valor intrinsecus, az ál-
landó becsü patkok, leszámítván mindenestre a koptatást, ally szembe-
tünő szerepet játszottak: ők a karapós összekapás elmellőzésére egy
igen elmes őlt-ör juttek, tudniillik, a négylábu tollatlanok holmi érintke-
zési elmellőzésére, egy csodás természetü botot alkalmaztak a két da-
csának zabái közé, na csodás ellentétben némi szeretettremelő olmos ok-
kál, időletes heket cserkőzött. — Istenem! minő szép volna, ha valami
ily mterpeltot lehetne honunk ama lefkes tollasai közé vetni, kik a haza
jövők drága verőket áldozták a választásokon. Mindenesetre tanácsolnám,
hogy ez valami hosszú kórház lenne, mellynek két végén kezdve, csökig
rágódnának.

A kocsi haladt, s midőn a bészegü térre értek, meglepő szemle
bontakozott regényes kalandoraiak előtt, mellyet nyegekezni fogunk, a chi-
ku eretelenben első helyen ülnek, a Hanságból keralt természet gyer-
meknek, a kis gömböli szohaleányak szellemében felfogni, ki még illyet
sokasem látott.

Isoltra utasunkat, kiket a térre tolongó sokaság önkénytelenül fölta-
rtatott, a város őrtelye léterett, hol egy hosszú sor fegyver szombó-
túnó szaxtylban forgott, mert egy tekintélyes egyed negyedrészt medvével
fogva kimonidhatlan figyelemmel sétálgatott föl s alá, mindig szemmel tartva
a jelenlévő fegyvereket s mégna tekintetet vetve az azok felé hullámzó, ré-
szal nyers, rézmel szeltem tömegre.

Ezzel majdnem szemközti hosszú embersor volt fölállítva s különhö-
lő lú medvékkel fedelve, mellyek a homlok irányában fényes réz aj-
kakakkal vultak ellátva. A marczona arczok közepeben, közvetlen az or-

rok alatt, a szerencsétlőt tett fonal háromdott keresztül, csak avval a különbséggel, hogy nem volt vörös, vagy éppen arany, hanem fekete. Alább minden fehér, kissé alább minden kék s legalul újra minden fekete. A fehér öltöny elöl igen rövid volt, míg hátul a hideg iránt legérzékenyebb részek észlelően s illedelmesen el valának lódvé.

E seregnek hal szárnyán szeszélyes csapat állt, különbözőbő réz, fa, bőr, és vas szerszámokkal ellátva s oly érdekesen fölczifrázva, mikép a szem nem hagyhatta őket egy tekintetre. — Legföltenőbb ezek közt egy ócsa egyed volt, három lófarktól árnyékolva, a hajszok nagytulajával s egy iszonyu doronggal, melynek telején egy megaranyozott görögdiánya állt, emellett egy három arasnyi széles lodinggal, melytől tökéletesen birtosítandá, — sültetvén mindezesetre hogy egy csövek legyen mellette verve, s ahhoz — a sok caracallával kiczifrázott lodingnál fogva — lakatolva.

Egyazerre megfordult, a dorongot magasra emelte, s a zenekar felé olyat szűrt a levegőbe, mikép ha annak fogja lenné, mindegyiket kiverte volna. Erre a dobosok hallatlan brrrrr — re fakadtak, mit egy nagy bummm! fejezett be, különbözően különbözően zörgéstől és csengéstől kísértetve. — ezt a hátkösz miduloja követte, mely borzantó hidegséggel fopadtatott, mert még egyetlen éljen sem hangzott. Nem sokára egy nagy tekintetű férfi jött lóháton, vörös nadrággal és zöld tollakkal, többektől kísértetve; a kalonaszág paraocsnoza előre ugratott, megjelentvén hogy mindnyájan együtt vannak, hanem a harmadik sorból egy hiányzik. — E meglepő tudósításra az újon jött főfő ur nagyot kiáltott, azután többen kiáltottak, mire egy a seregből iszonyu gyorsasággal kiugorván, hosszú fegyverével sajtóságon fenyegetni kezdő a többi, mire mindnyájan föllátadnak, fegyvert ragadtak és olyat durrantottak, hogy minden ablak megrázkodott körül belát, de halál nem történt. — E közveszélykor legtöbb hidegvért amaz ócsa lófarkkal árnyékoló egyed bizonyított be, ki csak kevéssel ez előtt a levegőnek kiadta az utolsó viaticumot, s oly hidegen s meredten állt, mintha saját bámulandó botját az aranyozott görögdiányjával együtt elnyelte volna.

De a gyors lovak nem értették a tréfát s mihelyt a fegyveropogist meghallották, neki bekacsoltak magokat s egyenesen a fegyveres nép felé kezdtek rohanni; néhányat a szemközti jörök közül legátoltak, mások meglepő lélekjelentéssel bujtak néhány kocsa, almafáról nőnek asztala alá, míg megint mások, s ezek közt főleg néhány fiatal tiszti urak, hallatlan bátorsággal ügykeztek a négylábu Orlando furiosokat feltartóztatni. — De o ezek! — ki állítja meg a nyers tömeget, lábak különbözően nélkül, bőrszálban, a megrémült nemzeti kocsis, minden kezében letéző okokkal ügykezett a roppant haladásban levő incitatusokat, merénylőknak haljósítu erőtőléről meggyőzni, míg a Handsóg természetlénysa az ezreddobossal szívében, a felbomlott skatulyákból egy második Döblerként fókuszápot árazott a megrémült népre. A dühös, ingerlékeny Láng ur pedig oly kimondhatatlan jó fiuvá vált, hogy jövődó nejének nagyobb kényelmére saját életét kockára akarta tenni, s mindenkép ügykezett a kocsiól kiugrani, mitől azonban, a kényelmét az imádatért készséggel földőző Kulács által, igen elmes módon lón akadályozva. A szende hölgy tudatluk, jövődó nejének kalaptalanított uszokot ragalta meg egyik kezével, míg három más kéz, melyek közül kettő történetesen a szobaleányé volt, bundájába csipeskedett.

A zavar nőien nőtt, a lovak a hadirendet megtörték, a csak hossza
kiszámolták a teljes munkával elfoglalt állatokat feltartóztatni

(Férfi íróknek.)

PESTI SALON' HETI SZEMLEJE.

— Donizetti új operája Maria di Rohan' nagy letszással ad-
ott már több ízben. E zeneműnek több száma nagyszerűek. Donizetti
közönség hívtatott.

— Az idő Bécsben addig folyvást oly kellemetlen volt, hogy csak
alig lehet a nyarat sejtetni. Sturzer mind e mellett jun. 8-kán elégeté-
lő elő, az azok' változásának nevezett fuzáitól roppant nép-
sereg jelenlétében.

— A nagym. Pálffy nemzetség e napokban tartja ősi várának
egyikében Városházán a m. Pálffy Antonia szül. Kolowrat gróf-
né halála utáni osztály' ügyében szükségessé vált családgyűlését. Jelen-
vannak többek között ő maga gr. Pálffy Lajos a velencei kormányzó
és sardíniai huszárezredes gr. Pálffy János urak is, kik mindketten e
vegyett utaztak ide Olaszországból. A gr. Hardegg vasas zászlónálban
századoskodó Mária grófot hivatalos szolgálati foglalatosságai a megie-
lenbítésétől visszatarták. Mint mondják, a jószágok lehetőleg osztatlan ma-
radnának és jövőbelmi községüknek. A magas családi gyűlés fölött az atya-
fiágos egyezkedés azelleno lebeg.

— A múlt számunkban említett szentgyörgyi ünnepen több jeles fer-
fakat vendégre meg a derek békesi követ Horváth Antal ur. Ezek
közül— a számos vidékieket elhallgatva— csak gr. Batthyány Lajost,
Bónis, Erös és Klauszál követeket, Pulszkyt, Eötvös és Wenk-
heim Béla bárókat emlíljük meg. Az első és utolsó Sz. Györgyről Ke-
budára szentelt köztisztelt D. ak Ferenczünk' látogatására. Mondják,
hogy e látogatás magasabb politikai czélokkal vala összekötve.

— Folyó hó 1-diken gr. Nádasdy Lipold' felső lindvai kasté-
lyában (Vashon) ment véghez házassági összekelése egy boldog fiatal má-
kapárnak, melynek részünkről is minden kelthető áldást obajva, azokat
báztelt szepeseknek a fehermegyei alispán és országgyűlési követ Fláth
Ferencz ur meg a szeretetremlő Kap. Ág. os asszonyaság' szemé-
lyében van szerencsénk szennel bemutatni.

— A budapesti levelek' vizsaszétyű írója Frankenburg ur ad-
díg s addig emlegette lébelébe ellenünk berzenkedő derek pályatársunk'
hasálya a Schneiderribilliót, míg a félelmes szabadságok ra-
pályos szellemo Esztergomban is kiütö. Kérdezzék csak meg azép nagy-
ságok a politiki lapokat, mi nagy dolgokat nem vittének véghez az olló-
művészek a megyei hatóság' ellenében? Ez már valóságos ribillió!

— A tolnai kisdobó anyaintézet legfőlebb jövő october hóig Pestre
kötöztetik at, mint minden közérdek' szempontjába. Epen most kerestetik
büchely az adózat' számára. A teljes gróf Festetics Loo' szilárd köz-